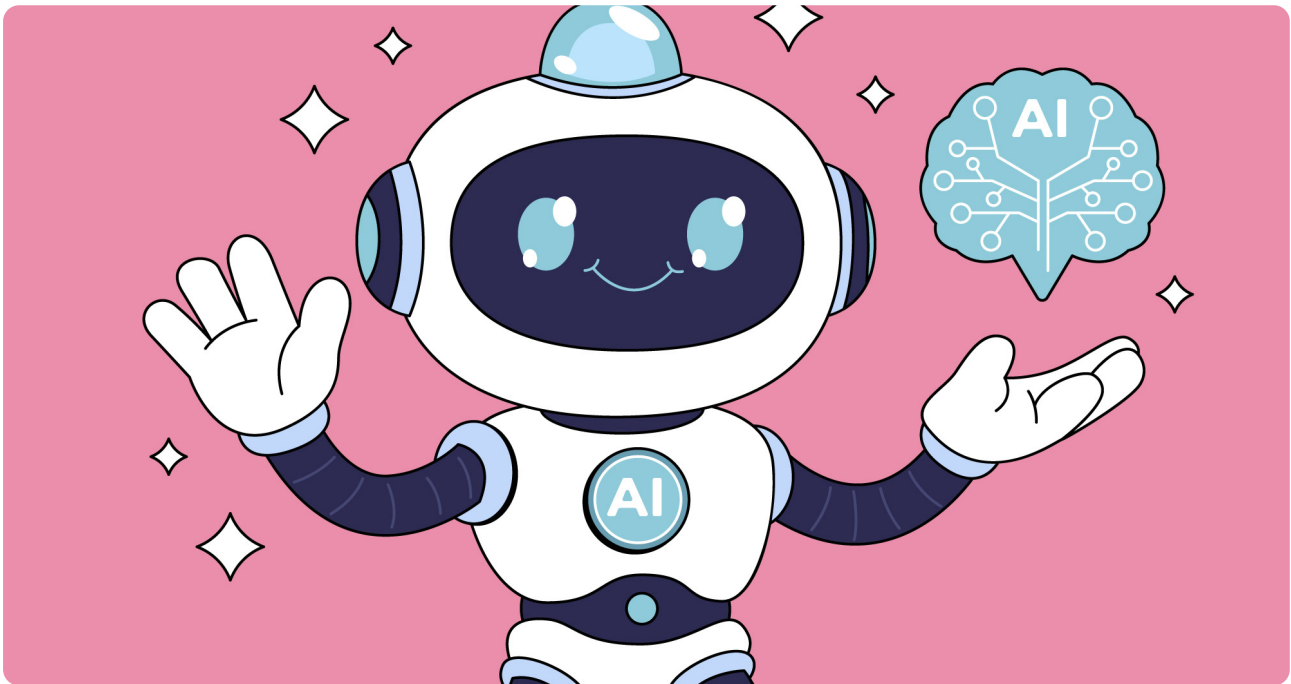

NEWS

Agentul Code-Check

Keeper-ul meu personal

4 mai 2026, Tobias Engl

Este acel moment de dimineață când deschid ușa casei și viața pur și simplu se întâmplă, fără să mai fie nevoie să fac altceva decât să-mi încălț pantofii. Taxiul plutește deja în fața ușii. În oraș zboară de mult, silențios, deasupra acoperișurilor, în timp ce străzile au rămas flotei mai lente. Autonom, firește, și plătit de mult. Totul rezolvat de Code Check, agentul meu personal, care se pare că îmi cunoaște agenda mai bine decât mine. A comandat taxiul în timp ce eu încă beam ultima gură de cafea, a coordonat traseul cu IA de trafic și – asta e partea cu adevărat înfricoșătoare – a hotărât că azi aş prefera să ascult muzică clasică pe bancheta din spate, nu un podcast. Avea dreptate.

Faptul că Code Check știe măcar că eu sunt eu, că lucrează doar pentru mine și ascultă doar de comenzile mele se datorează microcipului de sub pielea mea. O semnătură minusculă în braț, care are sens doar pentru mine și doar pentru el. Fără PIN, fără parolă, fără dispozitiv uitat pe undeva sau care cedează cu bateria descărcată. Smartphone-ul – vă amintiți? O cutiuță dreptunghiulară, trebuia încărcat, putea fi uitat în taxi. Genial, dar un precursor de mult uitat. Azi, cele mai multe lucruri merg prin recunoașterea cipului, comenzi vocale și ochelari inteligenți, iar când trebuie să fie repede, Code Check și cu mine ne înțelegem și fără cuvinte. O privire ajunge, un gând discret, și el a priceput de mult ce vreau. Mai rapid, mai sigur, mai discret și mai personal nu se poate.

Agentul taxiului... da, și taxiul are propriul agent, suntem, până la urmă, în viitor, iar aici totul are un agent... a făcut deja rezervarea la aeroport. Acolo mă așteaptă un robot hamal care pare să știe că trolerul meu vrea să fie tras pe dreapta. La intrarea în terminal, un ecran clipește scurt, fața mea este recunoscută, cipul se anunță în plus, tăcut, un semn prietenos din cap, digital, și check-in-ul e gata. Robotul hamal se rostogolește suveran spre automatul de bagaje, care știe deja că azi sunt 23,4 kg. Între timp, roboții de curățenie își fac rondul, pentru că super-agentul aeroportului a înregistrat printr-un senzor o pată de cafea la poarta B19. Afară, pe fațada de sticlă înaltă de treizeci de metri, atârână roboții de spălat geamuri și lustruiesc soarele dimineții din sticlă, pentru că așa a dispus agentul. Fără găleată, fără cârpă, fără administrator prost dispus. Doar un zumzet blând.

În cockpitul avionului stă pilotul, cu mâinile în poală, și se uită pe geam. Treaba lui este supravegherea. Pilotul automat zboară mai liniștit, mai precis și mai politicos decât ar putea-o face vreodată un om și nu frânează brusc. Nu înjură turbulențele și respectă programul la minut. Undeva între zece mii de metri altitudine și milioane de puncte de date pe secundă, mă las pe spate și privesc afară. Sub mine, câmpurile. Un fermier stă probabil pe terasa lui, cu tableta în mână, și își comandă prin aplicație combinele autonome, care își croiesc drum prin rânduri nesfârșite de orz. Mai târziu va merge la câmp să verifice dacă totul a decurs corect. Dar asta ține mai degrabă de obiceiul de a controla decât de o muncă necesară. În serele din spate, roboții reglează irigarea, dozează nutrienții la mililitru, observă fiecare plantă în parte și o recoltează exact în momentul în care este perfect coaptă. Viitorul va fi mai dulce. Și o spun în cel mai bun sens.

Am aterizat. Pe aeroportul de destinație mă întâmpină luminos un automat de mâncare, plin cu legume proaspete, fructe și wrapuri. Un ecran seducător îl promovează, dar fac semn că nu. Code Check a comandat deja de ieri, prin dronă autonomă, cumpărăturile săptămânii, care au fost livrate și predate robotului meu casnic. Totul e în frigider, frumos sortat, cu un calcul perfect al datelor de expirare. Ușa casei mă recunoaște, se deschide, lumina se aprinde, iar din difuzoare curge muzica mea preferată, exact la volumul potrivit. Pe masă aburește un fel de mâncare proaspăt gătit, sincronizat la minut de sistemul meu inteligent de bucătărie și servit de robotul casnic. În timp ce mănânc, robotul îmi despachetează valiza, pune în mașina de spălat ce trebuie spălat și o lasă în așteptare. Măine, când va fi soare și va curge curentul solar, pornește singură. Ce bine e să fiu din nou acasă.

Apropo de stare de bine! Cipul meu – cândva era un smartwatch – a colectat cuminte date în timpul călătoriei, iar Code Check le-a analizat. A calculat și IMC-ul prin camere și senzori din încăpere și a dat un verdict obiectiv, totul discret, în timp real. Călătoria nu a fost prea obositoare, somnul a fost solid, pulsul exemplar. Programarea mea la medic de mâine? Deja anulată. Datele au fost transmise, medicul a fost de acord. Am aflat când Code Check mi-a prezentat amabil agenda, frumos ordonată. Mulțumesc, spun. Cu plăcere, vine răspunsul.

Peste tot în această călătorie, fie în taxi, în terminal, în cockpit, la automatul de bagaje, pe tableta fermierului sau pe ecranul din bucătăria mea, a rulat ceea ce face acest viitor cu adevărat viu: informații difuzate precis, la locul potrivit, la momentul potrivit, exact pentru acest moment. Lumea din spatele acestei interconectări fără cusur este exact ceea ce construim în fiecare zi la ScreenWay: conținut care nu deranjează, ci duce spre progres. Ecrane care nu strigă, ci entuziasmează și însoțesc. Fie pe aeroport, în hotel, în restaurant sau acasă. Oriunde există un ecran, o bucată de viitor așteaptă să fie alimentată cu sens prin software-ul ScreenWay.

Ce bine că am un agent personal care organizează totul perfect. Și ce bine să știu că în spatele întregului zumzet, al roților care se rostogolesc, al ușilor care se deschid și al mâncării care aburește rulează o rețea de informații care ține lumea laolaltă, discret și sigur. Restul înseamnă doar să-mi încălț pantofii și să ies pe ușă. Mulțumesc pentru tot, Code-Check!